

ahol már egyszer ott voltam.
A ketyegés meg a lélegzetem
szembeáramoljanak, mint a partnál
a hullámok. És ne legyen madár,
aki átrepül fölöttünk. A levegő
lejárjon hozzám a víz alá, ahol
már egész jól berendezkedtem.
Szó szót kövessen a bútorokról,
a könyvekről, a kilátásról.
Jóformán fuldokolva várom.

Tóth Krisztina

DOMBORZAT ÉS VÍZRAJZ

Vincze Zsuzsának

Galambárnyék röptét vetíti
égősárga tűzfalra aztán
továbbmegy fényes, pontos útján
a délután. Hogy rend legyen.

Sétálni mennek a hülyék,
fogják a hurkos madzagot.
A Pállotszájú és a Vízfújú
egymás mögött megyen.

Végighúzzák a juj de hosszú
kerítésen a kezüket:
egy rágott körmű keskeny és
egy tömpe vértelen.

Zebrához érnek és megállnak.
Nagyon piros van, hát örülnek.
A Pállotszájú és a Vízfújú
az úton átmegegyen.

– Tudok egy éneket,
a tiedénél szebbet,
szól a Pállotszájú,
s máris énekelget.

„Hentespapa ne menj az égbe!
Ki fogja kinyitni a boltot,
kicsi kutyánkat láncsal verni,
ha lepisil egy bokrot?”

– Én is tudok egyet,
még ennél is jobbat,
felel a Vizfejű,
és máris dúdolgat

„Sakálmama elment az égbe,
itt hagyott Sakálnagyanyóval.
Ki fogja selymes hajkámát
fésülni égő vasalóval?”

Mennek tovább,
hegy-völgyön, árkon-bokron,
borotvaéles fény kaszálja
nyomukban árnyakká a tárgyakat.

A KÉSŐ DÉLUTÁNI ÓRÁKRÓL

Elalszol, kába kézzel fölveszed
ruhádat, alvajáró délután
vezényel át a párálló Dunán,
lassítva lépegetsz a víz felett,

olyan puhán, hogy észre sem veszed
hová haladsz, csak követed bután,
ahogy kanócként végigég Budán
a járda és a házig fölvezet,

pupilla-pilla nélkül néz a hold
a trópusvillogásu parkra,
megáll a fellocsolt és elhagyott

parkoló kövén egy labda,
és kékes robbanásban bámulod,
ahogy forogsz egy égő testbe varrva.